

Nu-mi scriei nimic re-
lativ la unele lucruri pe care
poate că trebuia să nu le spun. Cel
mai bun lucru ar fi să le scrii - mai
ales să nimeni nu-mi poate ajuta nimic.

Iasi, 30 ianuarie 1961

Dragă Coică, dragă Marcel și dragele mele fetițe, am ajuns și ziua
astea, să vă pot scrie. Bine-ai făcut, Marcel, că n-ai mai ținut seama de
protocol și mi-ai scris: am și eu nevoie de câte o mică destindere, și de la
cine s-o aștept dacă nu de la nepoti și strănepoti?

Am terminat traducerea din Naupassant (nu-s încântate de ea, e
corectă dar „uscată”) și penultima tranșă din Darwin, și mi-am îngăduit
un concediu... de o zi. (Adică, de o seară, - că dimineață tot a trebuit să
stau la bucătărie și să gătesc!) Am făcut legămintă ca tot diptăuina asta
să vă trimit, tuturor, și cartea. Din septembrie și pînă acum nu m-am
înrădușit să pun volumele sub bandă ei să le expediez! Vezi că la fiecare
exemplar trebuie să corectez cîteva greșeli, și pe fiecare să scriu cîteva cuvinte,
și pe urmă să le duc la poștă... iar eu de frunte pînă lucruri mai sînt
capabile! Nu ies în oraș cu lunile. Margareta n-a ieșit nici ea de vreo trei
săptămîni, nu i-a fost bine. De altfel, ne-a parelizat frigul. Ne ține mereu
între minus 25 și 30 de grade. Cum o fi pe la voi? Dricum, aveți moral
ganzului metan. La noi e dezastre cu lemnele. Cele de pe cartela sînt prea proaste,
apa că luăm cu 400 lei mie - plus transportul, plus tăietel, de ne ia dracul,
pur și simplu. Mișă, după ce a intrat în datorii ca să-i refacă sobele, în-
gheată și ea, cu tot reficatul, mai rău decît noi. Și tare mi-e mila de ea,
că muncește pînă cade și măcar un pic de căldură n-are!

Și ei i-e dor de fetițe, că și ea s-a atășat de ele. Dăc fotografie
n-ar părea că s-au schimbat, cum viceti voi. Mie mi-ai plăcut tu, Coică,
în apă, între fete. Ești exact cum erai tinăra de tot, și tot așa zîmbesci.
Vezi să nu te schimbi! Asta ți-o spun eu, din proprie experiență. De mult
nu mai țin să fii frumoasă, dar nici să ajung ce-am ajuns nu-mi face
plăcere! Cum te lași un pic, cum te duci la fund. Și-i păcat, că ai
fete încă mitite și ți stă bine sîntre ele.

Inv. 7154/32

Mă întreb, Coică, de ce duc viața pe care o duc. Parcă eu mi-am făcut-o, crezi? Viața se face singură. O suportăm fiecare așa cum ne vine. Totul e să ne acomodăm, să nu dorim mai mult, să nu-i încurcăm pe alții. Ce pot să fac? Se schimbă și împrejurările, și oamenii. Nu reau să intru în amănunte. Bineînțeles că nu e plăcut să trăiești sub tatelă, să fii considerată minoră până la bătrânețe (și dincolo de bătrânețe!), să vezi că, orice ai face, tot nu faci nimic bun, ba mai și „persecuți” oamenii... Dar, ce pot să fac? Margareta e cu nești peste măsură de zdrocinită, și trebuie să mărturisesc că nici ai mei nu mai rezistă la trată, mai ales că-mi lipsește total dițina. Îm mă culce în fiecare noapte la 3, 4, până la 7 și 8 uneori, a. sta toată dimineața la bucătărie (plătind două femei și hrănindu-le), a ajunge să n-am nici când să-mi caut de simțate, nici cu ce să mă îmbrac, nici când să citesc o carte, nu e o fericire, mai cu seamă că trată bine e a mea, exclusiv: eu nu pot să-mi organizez viața, eu nu pot să vorbesc cu oamenii, eu cheltuiesc nebunește, etc...

Chiar dacă ar fi tinără, n-ar putea să plec și să las totul în plata domnului. Cu atât mai puțin nu mai pot acum. Așa că vor merge trată cum merg, — ferească Dumnezeu de mai rău!

Poate că voi fi și eu vreodată pensionară, desi nu prea cred.

Te-ai mai obișnuit cu inactivitatea, Marcel? Mă gândesc că, dacă n-am fi așa de departe, m-am putea ajuta oarecum unul pe altul. Dar așa, e imposibil. Și tare-mi pare rău pentru amândoi.

Îmi pare bine că fetițele mă „interpretează”. E o colaborare care mă emoționează. Poate la vară să le aud și să le aud și eu. Numai să nu uit ce au surzător. Mi s-a cerut să scriu o plachetă pentru aniversarea Partidului. Versurile le am gata — dar în două luni n-am avut când să le transcriu și să le pun în ordine. Și nu-i vorba decît de 10-12 bucăți. (N-are dreptate cine-ni spune că nu pot să-mi organizez viața?...) Dacă izbutesc să fac și asta, or să-mi aibă copiii ce spune.

Să nu pierzi că nu v-am scris pe săptămânile. La 24 februarie o să-mi amintesc de fete. De mine, am și uitat!

Vă îmbrățișez cu dragoste și dor, pe voi patru și pe Nica.

Inv. 7154/4 34.13.107154/4

Andi